

rych podstawowem zadaniem statutowem jest udzielanie członkom pożyczek oraz przyjmowanie wkładów pieniężnych, dopóki wysokość kredytu, udzielonego spółdzielniom, związkom samorządnym lub zrzeszeniom, nie przekracza 8.000 zł. dla jednego członka, a przy pożyczkach, udzielanych innym członkom, jeśli wysokość kredytu, udzielonego jednemu członkowi, nie przekracza 800 zł.

§ 2. (Do art. 19). Wykonywanie nadzoru (art. 9), wymierzanie opłaty (art. 11), podwyżki (art. 13) lub kary pieniężnej (art. 15) oraz wydanie decyzji na prośbę o zwrot opłaty (art. 17) należą do zakresu działania tych władz skarbowych I instancji, którym są powierzone sprawy opłat stemplowych.

Odwołanie od nakazu płatniczego, od orzeczenia w przedmiocie podwyżki lub od orzeczenia odmownego na prośbę o zwrot opłaty należy wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancji. Rozstrzyga odwołanie izba skarbową; na obszarze województwa śląskiego: wydział skarbowy województwa śląskiego w Katowicach.

§ 3. (Do art. 21). Pierwszą opłatę w myśl art. 1 ustawy należy obliczyć w wysokości 2% od sumy wpłat na udziały, dokonanych w czasie od dnia 1 kwietnia 1925 r. do końca roku obrachunkowego.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dniem 1 kwietnia 1925 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

213.

Rozporządzenie Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 25 marca 1925 r.

o ustaleniu obowiązującego tekstu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 441) z dnia 28 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 56, poz. 566) i z dnia 27 grudnia 1924 roku (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1024).

Na podstawie § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o uzupełnieniu przepisów, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1024) zarządza się co następuje:

§ 1. Ogłasza się jako załącznik do niniejszego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. № 42, poz. 441)

w brzmieniu zmienionem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 56, poz. 566) i z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1024).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. poz. 213.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 14 maja 1924 r.

o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych.

Na podstawie p. 10 art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu i reformie walutowej (Dz. U. R. P. № 4, poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 9 maja 1924 r. stanowią:

Przedmiot przerachowania.

§ 1. 1) Rozporządzenie niniejsze stosuje się do płatnych w markach polskich należności prywatno-prawnych, których tytuły powstały przed dniem 28 kwietnia 1924 r., bez względu na to, czy te należności w chwili powstania tytułu były wyrażone lub płatne w markach polskich, czy też w rublach carskich, koronach austro-węgierskich lub markach niemieckich, a stały się płatnymi w markach polskich dopiero na skutek przepisów, które wprowadziły markę polską jako prawny środek płatniczy.

2) Rozporządzenie niniejsze stosuje się nadto do płatnych w rublach carskich należności, których tytuły powstały na obszarze b. Litwy Środkowej przed dniem 1 kwietnia 1921 r., do płatnych w koronach austro-węgierskich należności, których tytuły powstały na obszarze województwa wołyńskiego przed dniem 1 kwietnia 1920 r., wreszcie do należności, których tytuły powstały na obszarze ziemi wileńskiej, województwa poleskiego i nowogródzkiego oraz powiatów: wołkowyskiego, grodzieńskiego, białostockiego, bielskiego i sokólskiego województwa białostockiego, a które były płatne w rublach i markach, emitowanych na tym obszarze przez b. władzę okupacyjne niemieckie (t. zw. ostrublach i ostmarkach).

Skala przerachowania i jej stosowanie.

§ 2. 1) Należności powyższe będą na żądanie którejkolwiek strony przerachowane na złote sposobem wskazanym w niniejszem rozporządzeniu.

2) Podstawą przerachowania jest następująca skala:

Jeden złoty równa się:

W C Z A S I E	Rublom rosyjskim	Koronom austr. węg.	Markom nie- mieckim	Markom polskim
Do 1.VIII.1914 r. Od 1.VIII.1914 r.	0,375	0,95	0,81	
W półroczu II 1914 r.	0,40	1,00	0,85	
" I 1915 r.	0,44	1,15	0,90	
" II 1915 r.	0,50	1,25	0,92	
" I 1916 r.	0,50	1,40	1,05	
" II 1916 r.	0,50	1,60	1,09	1,09
W kwartale I 1917 r.	0,50	1,90	1,15	1,15
" II "	0,50	1,90	1,15	1,15
" III "	0,55	2,00	1,20	1,20
" IV "	0,60	2,00	1,20	1,20
" I 1918 r.	0,60	2,00	1,20	1,20
" II "	0,70	2,00	1,20	1,20
" III "	0,85	2,30	1,30	1,30
" IV "	0,90	2,60	1,50	1,50
W miesiącu I 1919 r.	1,10	2,90	1,8	1,50
" II "	1,35	3,20	2,0	1,75
" III "	1,50	4,00	2,0	2,00
" IV "	2,00	4,75	2,0	2,25
" V "	2,25	5,50	2,1	2,50
" VI "	2,50	5,75	2,1	2,75
" VII "	3,75	6,20	2,4	3,25
" VIII "	4,25	8,00	2,8	4,25
" IX "	5,75	11,00	3,3	6,00
" X "	6,55	14,00	4,2	7,50
" XI "	8,50	17,00	5,5	10,00
" XII "	10,50	22,00	7,0	14,00
W miesiącu I 1920 r.	12	28	9	19
" II "	13	35	11	23
" III "	13	35	12	25
" IV "	13	35	12	25
" V "	14	35	11	30
" VI "	13	30	11	31
" VII "	13		11	34
" VIII "	13		11	40
" IX "	14		11	45
" X "	17		11	60
" XI "	19		11	80
" XII "	23		11	100
W miesiącu I 1921 r.	25		11	120
" II "	30		11	130
" III "	35		11	145
" IV "	40		11	140
" V "	55		11	150
" VI "	80		11	200
" VII "	120		11	300
" VIII "	200		11	400
" IX "			14	425
" X "			18	450
" XI "			23	450
" XII "			25	450
W miesiącu I 1922 r.			28	450
" II "			31	500

W C Z A S I E	Rublom rosyjskim	Koronom austr.-węg.	Markom niemieckim	Markom polskim
W miesiącu III 1922 r.			40	550
" IV "			46	600
" V "			48	650
" VI "			50	750
" VII "			70	850
" VIII "			120	1.000
" IX "			180	1.200
" X "			320	1.400
" XI "			750	1.800
" XII "			950	2.500
W miesiącu I 1923 r.			1.600	4.000
" II "			3.000	6.800
" III "			3.500	8.200
" IV "			4.000	8.600
" V "			5.500	9.400
" VI "			12.000	12.000
" VII "			45.000	20.000
" VIII "			660.000	35.000
" IX "			15.000.000	50.000
" X "			4.000.000.000	125.000
" XI "				300.000
" XII "				800.000
W miesiącu I 1924 r.				1.600.000
" II "				1.800.000
" III "				1.800.000
" IV "				1.800.000

3) Marki emitowane przez b. niemieckie władze okupacyjne na ziemiach wschodnich (ostmarki) uważa się za równe markom niemieckim, a ruble emitowane przez te władze (ostruble) uważa się za równe dwum markom niemieckim.

§ 3. 1) Dla zastosowania odpowiedniej stawki powyższej skali miarodajny jest czas powstania tytułu uzasadniającego należność pieniężną, o ile niniejsze rozporządzenie inaczej nie postanawia.

2) Przeliczenie należności dawniejszych na marki polskie, uskutecznione bez zamiaru umorzenia poprzedniego stosunku, nie może być uważane za nowację, uzasadniającą zastosowanie stawki według czasu powstania nowego tytułu.

§ 4. 1) Najwyższą dopuszczalną miarą przerachowania jest zastosowanie pełnych stawek skali § 2.

2) Najniższą dopuszczalną granicę przerachowania wskazuje nominalna suma marek polskich, w tytule prawnym oznaczoną lub z niego wynikająca, a przeliczona na złote według relacji ustalonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. № 34, poz. 351), t. j. złoty = 1.800.000 marek polskich.

Wierzytelności z pożyczek.

§ 5. 1) Hipoteki zabezpieczające wierzytelności z pożyczek na nieruchomościach, z których główny dochód pochodził z komornego, obecnie okre-

ślonego na podstawie ustawy o ochronie lokatorów, wraz z wierzytelnościami zabezpieczonymi temi hipotekami, przerachowuje się na obszarze miasta stołecznego Warszawy, województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego oraz białostockiego z wyłączeniem powiatów: grodzieńskiego i wołkowskiego na 25%, na obszarze powiatów: grodzieńskiego i wołkowskiego, ziemi wileńskiej, województw: nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i krakowskiego, cieszyńskiej części województwa śląskiego oraz powiatów: brzozowskiego, kolbuszowskiego, krośnieńskiego, liskiego, łańcuckiego, przeworskiego, rzeszowskiego, sanockiego i strzyżowskiego województwa lwowskiego na 20%, a na obszarze pozostałej części województwa lwowskiego, województw: stanisławowskiego, tarnopolskiego, pomorskiego, poznańskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego na 15% sumy obliczonej według skali § 2.

2) Ta sama miara przerachowania stosuje się do praw zabezpieczonych na powyższych hipotekach i wierzytelnościach.

3) Odsetki zaległe za czas do dnia 31 grudnia 1924 r., a nieprzedawnione, przerachowuje się tak samo, jak kapitał i dolicza się do kapitału, odsetki zaś należne za czas od dnia 1 stycznia 1925 r. oblicza się od przerachowanego w ten sposób kapitału.

4) Co do spłaty kapitału, którego termin płatności nadszedł, służy dłużnikowi prawo zwłoki do dnia 1 stycznia 1928 r. Sąd może, biorąc pod uwagę położenie majątkowe dłużnika, to prawo zwłoki uchylić lub ograniczyć; może je również uchylić, gdy

posiadłość przeszła w inne ręce drogą sprzedaży lub zamiany.

§ 6. 1) Hipoteki zabezpieczające wierzytelności z pożyczek na innych nieruchomościach, niż w § 5 wskazanych, wraz z wierzytelnościami zabezpieczonymi temi hipotekami, przerachowuje się na obszarze miasta stołecznego Warszawy, województwa łódzkiego, powiatów: gostyńskiego, kutnowskiego, lipnowskiego, łowickiego, niezawskiego, rypińskiego i włocławskiego województwa warszawskiego oraz powiatów: będzińskiego, częstochowskiego, miechowskiego i olkuskiego województwa kieleckiego na 50%, na obszarze pozostałej części województw: kieleckiego i warszawskiego z wyłączeniem powiatów: ciechanowskiego, mławskiego i przasnyskiego, na obszarze powiatów ostrowskiego i wysokomazowieckiego województwa białostockiego oraz na obszarze województwa lubelskiego z wyłączeniem powiatów: biłgorajskiego, bialskiego, chełmskiego, hrubieszowskiego, konstantynowskiego, radzyńskiego, węgrowskiego i włodawskiego na 42%, na obszarze powiatów ciechanowskiego, mławskiego i przasnyskiego województwa warszawskiego, pozostałej części województwa białostockiego, wyżej wymienionych powiatów województwa lubelskiego, cieszyńskiej części województwa śląskiego, województwa krakowskiego oraz powiatów brzozowskiego, kolbuszowskiego, krośnieńskiego, liskiego, łańcuckiego, przeworskiego, rzeszowskiego, sanockiego i strzyżowskiego województwa lwowskiego na 33%, na obszarze powiatów: trockiego, wileńskiego i wilejskiego ziemi wileńskiej, powiatów lidzkiego, nowogródzkiego i słonimskiego województwa nowogródzkiego, na obszarze województwa poleskiego z wyłączeniem powiatów: łuninieckiego i sarneńskiego, na obszarze województwa wołyńskiego, na obszarze pozostałej części województwa lwowskiego oraz powiatów: dolińskiego, kałuskiego, skolskiego, stryjskiego i turczańskiego województwa stanisławowskiego na 24%, a na obszarze pozostałej części ziemi wileńskiej i województwa nowogródzkiego, powiatów: łuninieckiego, sarneńskiego, pozostałej części województwa stanisławowskiego, województw: tarnopolskiego, pomorskiego, poznańskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego na 15% sumy obliczonej według skali § 2.

2) Ta sama miara przerachowania stosuje się do praw zabezpieczonych na powyższych hipotekach i wierzytelnościach.

3) Odsetki zaległe za czas do dn. 30 czerwca 1924 r. a nieprzedawnione przerachowuje się tak samo, jak kapitał, i dolicza się do kapitału, odsetki zaś należne za czas od dnia 1 lipca 1924 r. oblicza się od przerachowanego w ten sposób kapitału.

4) Co do spłaty kapitału, którego termin płatności nadszedł, służy dłużnikowi prawo zwłoki do dnia 1 stycznia 1927 r. Sąd może, biorąc pod uwagę położenie majątkowe dłużnika, to prawo zwłoki uchylić lub ograniczyć; może je również uchylić, gdy posiadłość przeszła w inne ręce drogą sprzedaży lub zamiany.

§ 7. 1) Jeżeli spłata zabezpieczonej hipotecznej wierzytelności z pożyczki jest rozłożona na raty amortyzacyjne, natenczas wysokość wierzytelności będzie określona według stanu z dnia, do którego

została zapłacona ostatnia rata amortyzacyjna, co nie uchybia zastosowaniu stawki przerachowania według czasu powstania tytułu (§ 3). Wynikająca z przerachowania suma wierzytelności złotowej będzie oprocentowana i amortyzowana jako nowa pożyczka na poprzednich warunkach.

2) Odsetki zaległe, a nieprzedawnione, oraz bieżące aż do płatności pierwszej raty amortyzacyjnej przerachowuje się tak samo, jak kapitał i dolicza się do kapitału.

3) Do płatnych w ratach amortyzacyjnych wierzytelności hipotecznych nie stosuje się przepisów § 11 ustęp 3 i § 36 ustęp 1.

4) Koszty połączone z przerachowaniem ponoszą dłużnicy. Projektowany rozdział ryczałtowych kosztów między dłużników instytucyj kredytowych lub publicznych podlegać będzie zatwierdzeniu przez Ministra Skarbu lub wyznaczonego przez niego komisarza.

§ 8. Wierzyciel może oznaczyć okresy umorzenia nowych pożyczek amortyzacyjnych inne, aniżeli dawnych — pod warunkiem zatwierdzenia przez Ministra Skarbu. Jednakże okresy te nie mogą być krótsze, niż okres pozostały w dniu zapłacenia ostatniej raty amortyzacyjnej.

§ 9. Jeżeli do wierzytelności hipotecznej (hipoteki), która obciąża łącznie dwie lub więcej nieruchomości, ze względu czy to na rodzaj, czy też na położenie tych nieruchomości miałyby być stosowane różne miary przerachowania (§§ 5 i 6), natenczas w braku zgody stron stopę przerachowania kapitału i odsetek oraz czas dopuszczalnej zwłoki określi sąd w granicach wskazanych w §§ 5 i 6.

§ 10. Przepisy §§ 5 — 9 oraz dalsze przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące hipotek (§ 11 ustęp 3, §§ 34, 35 i 49 ustęp 1) należy stosować z odpowiednimi zmianami do praw zastawniczych, ciężających na nieruchomościach bez wpisu do ksiąg wieczystych (gruntowych).

§ 11. 1) Wierzytelności z pożyczek, nie ciężące na nieruchomościach lub hipotekach, a powstałe przed 1 stycznia 1922 r., przerachowuje się na 10% sumy obliczonej według skali § 2, o ile ważne powody nie uzasadniają odstąpienia od tej miary przerachowania. Takie powody mogą wynikać w szczególności z woli wyraźnej lub dorozumianej stron (§§ 28 i 29).

2) Takie same wierzytelności, powstałe po dniu 1 stycznia 1922 r., mogą ulec przerachowaniu stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia jedynie na podstawie przepisów o odpowiedzialności za zwłokę (§ 29 d).

3) Także zabezpieczone hipotecznie wierzytelności z pożyczek można z ważnych powodów przerachować w mierze niższej lub wyższej, niż wskazana w §§ 5 i 6. Jednak przerachowanie w mierze wyższej nie może pociągnąć za sobą podwyższenia miary przerachowania hipotek zabezpieczających te wierzytelności.

4) Do ważnych powodów, uzasadniających w myśl § 11 ustęp 1 i 3 podwyższenie miary przerachowania, należy zwłaszcza użycie pożyczki na inwestycje lub kupno nieruchomości.

5) Jeżeli splata niezabezpieczonej hipotecznie wierzytelności z pożyczki rozłożona jest na raty amortyzacyjne, a zostanie przerachowana ze względu na ważne powody, przewidziane w § 11 ustęp 1 co najmniej na 20% sumy obliczonej według skali § 2, natenczas należy do niej stosować z odpowiednimi zmianami przepisy § 7 ust. 1 i 2, tudzież § 8.

Listy zastawne.

§ 12. 1) Instytucje emitujące listy zastawne wypuszczają do wysokości ogólnej sumy przerachowanych i zabezpieczonych na ich rzecz wierzytelności złotych na podstawie nowego planu umorzenia listy zastawne złotowe z kuponami biegnąciami od daty oznaczonej w planie konwersji (§ 14). Z listów tych instytucja zatrzyma na pokrycie kosztów konwersji listów zastawnych część oznaczoną w planie konwersji, pozostałe zaś listy zastawne podzieli między właścicieli listów zastawnych, wypuszczonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, przyczem dawne listy będą zamienione na nowe o tem samym oprocentowaniu. Należności z tytułu listów zarówno niewylosowanych jak wylosowanych po roku 1913, lecz nieprzedstawionych do zapłaty, będą traktowane równorzędnie. Należności z tytułu zaległych kuponów nie będą przy podziale uwzględnione. Wyjątek stanowią będą należności z tytułu zaległych kuponów od listów zastawnych Wileńskiego Banku Ziemskiego.

2) Instytucja może zamiast wypuszczenia listów złotych przestemplować wypuszczone przez siebie listy na kwoty złotowe, przyczem zasady ustępu pierwszego winny być odpowiednio zastosowane.

3) Celem zebrania środków na tymczasowe pokrycie kosztów konwersji listów zastawnych Minister Skarbu może oznaczyć opłaty, które instytucja pobierze od właścicieli nieruchomości. Minister Skarbu rozstrzyga w razie wątpliwości, które koszty instytucji należy uważać za koszty konwersji pożyczek, a które za koszty konwersji listów.

4) Należności za listy zastawne nieprzedstawione do zapłaty, a wylosowane przed 1 stycznia 1914 r., będą przerachowane w stosunku 1 złoty równa się 1.800.000 marek.

§ 13. 1) Podstawą podziału względnie przestemplowania będzie wartość listów konwertowanych według daty ich emisji na podstawie skali § 2, jednakże listy wypuszczone w czasie od 1 sierpnia 1914 r. do 31 grudnia 1918 r. uważa się przy przerachowaniu za emitowane dnia 1 stycznia 1918 r., a listy emitowane w latach 1919 — 1923 uważa się przy przerachowaniu za emitowane dnia 1 października danego roku.

2) Jednakowoż, jeżeli data faktycznej emisji listów zastawnych danej instytucji nie jest na nich uwidoczniiona, można w planie konwersji ustanowić podział ich na grupy chronologiczne, odpowiadające okresom, w ciągu których były emitowane poszczególne serie (emisje) listów, a jeżeli emitowano tylko jedną serię (emisję), przyznać wszystkim listom równe prawa.

§ 14. Plan konwersji winien być przedstawiony do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu lub wyzna-

czonemu przez niego komisarzowi przy dołączeniu opinii wspólnego kuratora i mężów zaufania właścicieli listów zastawnych danej instytucji (§ 50).

§ 15. W miarę potrzeby Minister Skarbu wyda szczegółowe postanowienia co do wykonania konwersji i nadzoru nad nią. Na żądanie instytucji może Minister Skarbu określić wysokość opłat na koszty administracyjne oraz sposób przerachowania zaległych kosztów administracyjnych i innych zaległych należności instytucji emitującej.

Obligacje.

§ 16. 1) Obligacje (częściowe zapisy długu) zarówno zabezpieczone jak niezabezpieczone hipotecznie będą przerachowane na 33% sumy obliczonej według skali § 2, stosownie do dat ich emisji. Obligacje wylosowane po roku 1913, lecz nieprzedstawione do zapłaty, będą traktowane narówni z niewylosowanymi. Należność za kupony zaległe, a nieprzedstawione do zapłaty, przerachowuje się w tej samej mierze co kapitał.

2) Właściciele obligacji (częściowych zapisów długu) mogą żądać przez swego wspólnego kuratora (§ 50) wyższej miary przerachowania, a dłużnik może żądać niższej miary przerachowania. Na skutek takiego żądania ustalić należy wartość masy majątkowej, hipotecznie lub w inny sposób temi obligacjami obciążonej, w czasie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Stosunek ustalonej w ten sposób wartości masy majątkowej, pomniejszonej o wartość wkładów dokonanych przez dłużnika z funduszów nie pochodzących z pożyczki, która ma ulec przerachowaniu, do jej wartości w dniu 1 stycznia 1914 r. będzie rozstrzygający dla określenia miary przerachowania; jeżeli pierwsza emisja obligacji zastała wypuszczona po dniu 31 grudnia 1914 r., wówczas zamiast wartości masy majątkowej w dniu 1 stycznia 1914 r. należy wziąć za podstawę wartość jej w dniu 1 stycznia tego roku, w którym ta emisja została wypuszczona.

3) Jeżeli chodzi o przerachowanie obligacji kolei prywatnych, a na miarę przerachowania, wskazaną w ustępie 1, nie godzą się strony zainteresowane, a w szczególności i Skarb Państwa, zwłaszcza ze względu na gwarancje przez siebie przyjęte, natenczas zarząd kolei prywatnej ustali wartość masy majątkowej, hipotecznie lub w inny sposób obligacjami obciążonej, w sposób określony rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. o bilansowaniu w złotych (Dz. U. R. P. № 55, poz. 542). Wartość w ten sposób ustalonego majątku kolei prywatnej, po potrąceniu ciężących na nim wszelkich zobowiązań z wyjątkiem długu obligacyjnego, przypada do rozdziału na kapitał zakładowy i inne kapitały własne, tudzież na pokrycie długu obligacyjnego — w stosunku, w jakim wymienione kapitały pozostawały do siebie i do długu obligacyjnego w dniu 1 stycznia 1914 r. Jednak ewentualne zmiany w nominalnej wysokości długu obligacyjnego, zasłe po 1 stycznia 1914 r., należy odpowiednio uwzględnić. Miara przerachowania tych obligacji będzie ustalona przy udziale przedstawiciela Ministra Kolei i winna być zatwierdzona przez Mini-

stra Kolei w porozumieniu z Ministrem Skarbu, co nie wyklucza zwykłej drogi sądowej (§ 50).

4) Na żądanie dłużnika może być zmieniony plan losowania, tudzież może nastąpić wymiana dawnych obligacyj na obligacje złotowe, względnie przestemplowanie dawnych, przyczem należy stosować §§ 14 i 15 z odpowiednimi zmianami.

5) Nie są obligacjami w rozumieniu niniejszego paragrafu papiery wartościowe zabezpieczone na hipotekach, wpisanych na rzecz instytucji emitującej, — nawet wtedy, gdy są nadto zabezpieczone na innych przedmiotach majątkowych instytucji — to jest wszelkie papiery wartościowe o charakterze listów zastawnych, choćby nosiły nazwę obligacyj. Takie papiery wartościowe należy przerachować według postanowień §§ 12 — 15.

Wkłádki oszczędnościowe.

§ 17. 1) Celem ustalenia miary przerachowania wkładek oszczędności złożonych przed dniem 31 grudnia 1922 r. w kasach oszczędności oprócz Pocztowej Kasy Oszczędności i we wspólnych kasach sierocych, należy przerachować te wierzytelności hipoteczne danej instytucji oraz przerachować względnie oszacować te przedmioty majątkowe, w których pieniądze, pochodzące z wkładek, zostały ulokowane (kapitał obrotowy). Z obliczonego w ten sposób pokrycia potrąca się: przerachowany w myśl §§ 28—30 fundusz emerytalny instytucji, sumę potrzebną na spłacenie wkładek złożonych po dniu 31 grudnia 1922 r., które przerachowuje się tylko według relacji 1 złoty równa się = 1.800.000 marek polskich, oraz 40% pozostałej części pokrycia; reszta służy na zaspokojenie roszczeń posiadaczy wkładek złożonych przed dniem 31 grudnia 1922 r.

2) Miarę przerachowania tych roszczeń oznaczy się według stosunku przeznaczanego na ich zaspokojenie pokrycia do ogólnej sumy wkładek złożonych w danej instytucji, przerachowanych według skali § 2, przyczem wkłádki złożone w ciągu każdego roku uważa się za złożone w dniu 1 października danego roku. Przy kontach ruchomych należy przeliczyć najniższe saldo w okresie od dnia 31 grudnia 1913 r. do dnia 31 grudnia 1922 r. według stawki skali § 2 z czasu złożenia pierwotnej wkłádki. Różnicę między tem saldem a następnem kolejno wyższem przerachowuje się według stawki z czasu pierwszego z kolei powiększenia wkłádki i w ten sam sposób przerachowuje się różnice między następnymi kolejno wyższymi saldami aż do salda z dnia 31 grudnia 1922 r.

3) Miarę przerachowania wkładek złożonych w kasach oszczędności oznaczy po wysłuchaniu opinii wspólnego kuratora posiadaczy wkładek (§ 50) komisarz rządowy danej instytucji, względnie przy instytucjach nie podlegających nadzorowi rządowemu ustanowiony w tym celu przez Ministra Skarbu komisarz. Ustalenie przez niego miary przerachowania nie wyklucza zwykłej drogi sądowej.

4) Miarę przerachowania wkładek złożonych we wspólnych kasach sierocych oznaczy dla każdej kasy sierocej sąd apelacyjny. Dla posiadaczy tych wkładek kurator ustanawiany nie będzie.

5) Wkłádki oszczędności i wkłádki (lokaty) terminowe, złożone przed dniem 31 grudnia 1922 roku w bankach, domach bankowych oraz w Pocztowej Kasie Oszczędności, przerachowuje się na 5% sumy obliczonej według skali § 2, przyczem wkłádki złożone w ciągu każdego roku uważa się przy przerachowaniu za złożone w dniu 1 października danego roku. Zdanie drugie i trzecie ustępu drugiego stosuje się odpowiednio do przerachowania tych wkładek i lokat. Przerachowaniu w powyższy sposób ulega tylko taka część wkłádki (lokaty), która w wyniku przerachowania da sumę nie wyższą od 125 złotych, pozostała część wkłádki przerachowuje się jedynie w stosunku 1 złoty = 1.800.000 marek polskich. Za podstawę przerachowania wkładek w Pocztowej Kasie Oszczędności będą brane pierwotne ich sumy, przerachowane według skali § 2 z października roku złożenia bez uwzględnienia dokonanych już poprzednio przez Pocztową Kasę Oszczędności przerachowań; sumy dokonanych już przez Pocztową Kasę Oszczędności przerachowań będą zaliczone na poczet przypadającego w myśl niniejszych przepisów przerachowania.

6) Zaległe a nieprzedawnione odsetki za czas do dnia 30 czerwca 1924 r. nie będą dochodzone.

7) Instytucja ma prawo zwłoki co do zwrotu przerachowanej składki do końca roku 1926, powinna ją jednak za lata 1925 i 1926 oprocentować po 4%.

8) W miarę potrzeby Minister Skarbu wyda postanowienia co do szczegółów dokonania przerachowań względnie oszacowań i ureguluje nadzór nad temi czynnościami; postanowienia dotyczące wspólnych kas sierocych będą wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

9) Przerachowanie wkłádów oszczędnościowych, złożonych w spółdzielniach, nie może nastąpić w niższej mierze, jak przerachowanie funduszy, wymienionych w § 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. o bilansowaniu w złotych (Dz. U. R. P. № 55, poz. 542). Jeżeli kapitał własny spółdzielni, ustalony na podstawie powołanego poprzednio rozporządzenia, nie dorównywa połowie kapitałów: zasobowego, społecznego i specjalnych, przeliczonych na złote według kursu z dat, kiedy nastąpiło powiększenie względnie zmniejszenie odnośnego kapitału, przerachowanie tak wkłádów oszczędnościowych, jak i udziałów następuje według kursu 1 zł. = 1.800.000 mkp. Niezgodne z tem przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. o bilansowaniu w złotych uchyla się.

Ubezpieczenia.

§ 18. 1) Za podstawę przerachowania sumy ubezpieczenia oraz wszelkich innych świadczeń, wynikających z umów ubezpieczeń opartych na życiu, zawartych przed końcem 1918 r., bierze się rezerwę składek z dnia 31 grudnia 1918 r. przeliczoną na złote według stosunku (spółczynnik przerachowania), ustalonego w drodze ugody (§ 50) lub przez sąd dla każdego zakładu ubezpieczeń oddzielnie po wysłuchaniu opinii Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

2) Wysokość współczynnika przerachowania oblicza się na podstawie stosunku nadwyżki aktywów, wynikającej z bilansu zakładu na dzień 31 grudnia 1923 r., przeliczonego na złote odpowiednio do przepisów niniejszego rozporządzenia oraz do przepisów o przerachowaniu bilansów, do sumy kapitałów gwarancyjnych i rezerw oraz funduszu emerytalnego z bilansu na dzień 31 grudnia 1918 r., które w tym stosunku zostaną przerachowane. Bilans przerachowania winien uwzględniać odliczenia na należności wątpliwe i na koszty przerachowania w wysokości ustalonej w drodze ugody lub przez sąd po wysłuchaniu opinii Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń oraz sumę podatku majątkowego.

3) Ustaloną prawomocnie dla każdego zakładu ubezpieczeń wysokość współczynnika przerachowania ogłasza Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń w Monitorze Polskim.

§ 19. 1) Umowy ubezpieczeń, zawarte przed końcem 1918 r., z których rezerwy przerachowano na złote na dzień 31 grudnia 1918 r. zgodnie z §§ 18 i 19 niniejszego rozporządzenia, winny być stosownie do życzenia ubezpieczającego (zawierającego umowę z zakładem), albo nadal utrzymane, albo zlikwidowane na zasadach następujących:

a) dla dalszego utrzymania ubezpieczeń winni ubezpieczający w braku odmiennej umowy wpłacić od sumy przerachowanej na złote (§ 18) składkę taryfową wstecz za czas od 31 grudnia 1918 r. i opłacać ją nadal. Przy opłacie składek wstecz zalicza się składki wpłacone w okresie od 1 stycznia 1919 r. do 31 grudnia 1922 r. w wysokości 1% sumy, otrzymanej z przeliczenia ich na złote według przeciętnych rocznych stawek skali § 2, jednak podany wyżej stosunek nie może przekraczać $\frac{1}{3}$ stosunku przerachowania ustalonego dla rezerw z 1918 roku. Składki wpłacone po roku 1922 zalicza się jedynie według relacji 1 złoty = 1.800.000 marek polskich. Dla opłacenia składki wstecz ustala się termin 6-miesięczny od daty ogłoszenia współczynnika przerachowania w Monitorze Polskim. Do składek opłacanych nadal stosują się odpowiednio warunki polisowe;

b) w razie niewpłacenia przez ubezpieczającego składki wstecz w terminie przewidzianym w punkcie a) niniejszego paragrafu ubezpieczenie zamienia się na bezskładkowe (redukcja), względnie ubezpieczający ma prawo żądać wykupu. Za sumę wykupu przyjmuje się kwotę, obliczoną na podstawie rezerwy z dnia 31 grudnia 1918 r., przerachowanej na złote zgodnie z § 18 niniejszego rozporządzenia, powiększoną o sumę składek, wpłaconych po roku 1918, obliczoną w złotych w wysokości i według zasad przyjętych w punkcie a) niniejszego paragrafu co do składek podlegających zaliczeniu. Sumę zredukowaną (redukcja) oblicza się odpowiednio do wykupu, przyjmując sumę wykupu za składkę jednorazową netto.

2) Jeżeli z przerachowania sumy ubezpieczenia wypadalaby suma mniejsza od 50 złotych, umowa

ubezpieczenia albo ulega stosownie do życzenia ubezpieczającego zlikwidowaniu w drodze wykupu obliczonego zgodnie z punktem b) niniejszego paragrafu, albo ubezpieczający otrzymuje jednorazową bonifikację w wysokości 90% sumy należnego wykupu z tem, że zobowiązanie z umowy pierwotnej ulega przerachowaniu jedynie według relacji 1 złoty = 1.800.000 marek polskich. Ograniczenie powyższe nie ma zastosowania, jeżeli polisa stała się płatną przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 20. 1) Wysokość świadczeń zakładu z tytułu umów ubezpieczeń zawartych przed końcem 1918 r., które stały się płatne przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i na jego podstawie podlegają przerachowaniu, przelicza się na złote według współczynnika przerachowania określonego w § 18. Przy wypłacie tych świadczeń potrąca się składkę należną wstecz od 1 stycznia 1919 r. zgodnie z postanowieniem punktu a) § 19.

2) Wysokość potrąconej przy wypłacie świadczenia sumy już wypłaconej, a przyjętej przez uposażonego (uprawnionego do odbioru) z zastrzeżeniem, oraz ewentualnej pożyczki pod zastaw polisy oblicza się według odpowiednich przeciętnych stawek rocznych skali § 2.

§ 21. 1) Należności z umów ubezpieczenia, zawartych po roku 1918, a ważnych w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, przerachowuje się jedynie według relacji 1 złoty = 1.800.000 marek polskich bez względu na to, czy stały się płatne, czy nie. Natomiast przy umowach, zawartych w okresie czasu od 1 stycznia 1919 r. do 1 stycznia 1923 r., ubezpieczający otrzymują jednorazową bonifikację w wysokości 10% sumy składek, wpłaconych w tym okresie, przeliczonej na złote, na podstawie przeciętnych rocznych stawek skali § 2.

2) Jednak podany wyżej stosunek nie może przekraczać $\frac{1}{3}$ stosunku przerachowania rezerw 1918 r. (§ 19).

§ 22. Przy wypłacie świadczeń przerachowanych na złote w myśl § 20 zakład ubezpieczeń ma prawo zwłoki dwuletniej, zaś przy wypłacie wykupów przerachowanych w myśl § 19 lub bonifikacji, przewidzianych w §§ 19 i 21 prawo zwłoki trzyletniej od daty ogłoszenia współczynnika w Monitorze Polskim. Jeżeli ubezpieczający, któremu w myśl §§ 19 lub 21 przypada bonifikacja, zechce zawrzeć nową umowę ubezpieczenia, winien zakład bonifikację zaliczyć niezwłocznie na poczet składki od nowego ubezpieczenia. Jeżeli nowa umowa zostaje zawarta z jednoczesnym rozwiązaniem poprzedniej umowy, z której należności przerachowuje się tylko według relacji 1 złoty = 1.800.000 marek polskich, winna być wysokość zaliczonej bonifikacji podniesiona o 20%.

§ 23. 1) Renty, wynikające z umów ubezpieczenia innego rodzaju, z wyjątkiem umów zbiorowych ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków, zawartych na zasadzie przepisów z dnia 2 (15) czerwca 1903 r. (Zb. Pr. i Rozp. Ros. № 81 art. 912), przyznane przed końcem roku 1918, przerachowuje się w stosunku wskazanym w § 18, przyznane w okresie czasu od 1 stycznia 1919 r. do 31 grudnia 1922 r.—

w stosunku 3⁰/₀ renty, przeliczonej na złote według przeciętnej rocznej stawki skali § 2 z roku, w którym renta została przyznana, jednak z ograniczeniem, zawartem w ostatnim zdaniu § 21. Renty przyznane po roku 1922 przerachowuje się jedynie według relacji 1 złoty = 1.800.000 marek polskich.

2) Przy ubezpieczeniach wieloletnich, zawartych za opłatą składki jednorazowej, będących w mocy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przerachowanie odbywa się według zasad podanych w §§ 18—22.

3) Jeżeliby zastosowanie miary przerachowania, przewidzianej w §§ 29 i 30 niniejszego rozporządzenia do zobowiązań rentowych innego rodzaju, powodowało w zakładach ubezpieczeń na życie i od wypadków obniżenie świadczeń z tytułu umów przewidzianych w §§ 18 do 23 niniejszego rozporządzenia, sąd może obniżyć miarę przerachowania podaną w §§ 18—23, 29 i 30 według słusznego uznania po wysłuchaniu opinii Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń.

§ 24. Dla zakładów ubezpieczeń, których majątek w całości lub w części znajduje się poza granicami Państwa, sąd po wysłuchaniu opinii Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń ustala według słusznego uznania wysokość współczynnika przerachowania oraz mnożnika, przewidzianego §§ 19, 21 i 23, biorąc przytem pod uwagę całość majątku tego zakładu, a nie tylko tę jego część, która znajduje się w Polsce.

§ 25. W miarę potrzeby Minister Skarbu wyda postanowienia dotyczące wykonania §§ 18—24 niniejszego rozporządzenia.

§ 25-a. Należności z umów ubezpieczenia, nie wymienionych w §§ 18—25, przerachowuje się na 10⁰/₀ sumy, obliczonej według stawki skali § 2 z umownego czasu płatności, o ile przepisy o odpowiedzialności za zwłokę nie uzasadniają wyższej miary przerachowania.

Należności z weksli i czeków.

§ 26. 1) Dla zastosowania stawek skali § 2 do należności wekslowych i czekowych, których termin płatności nadszedł (§ 41), miarodajnym jest czas płatności oznaczony w wekslu względnie czeku.

2) Należność będzie przerachowana na 10⁰/₀ sumy obliczonej według skali § 2, co nie wyklucza innej miary przerachowania należności wynikającej z tytułu, który był podstawą zobowiązania wekslowego względnie czekowego.

Należności z kredytu otwartego.

§ 27. Należności z kredytu otwartego, przypadające kupcom za towary i usługi, będą przerachowane w ten sam sposób, jak wierzytelności z pożyczek, nie ciążące na nieruchomościach (§ 11 ust. 1 i 2).

§ 27-a. Przepisy §§ 5—27 nie uchybiają ważności umów zawartych przed dniem 21 maja 1924 r., przez które strony ustanowiły inny sposób przerachowania.

Należności z innych tytułów prawnych.

§ 28. 1) W przypadkach nieobjętych §§ 5—27 o tem, czy, względnie w jakiej mierze należności pieniężne na podstawie niniejszego rozporządzenia mają być przerachowane, rozstrzygają przedewszystkiem wola wyraźna lub dorozumiana sporządzających czynność prawną — w braku takiej wskazówki zasady uczciwego obrotu (dobrej wiary) przy wykonywaniu zobowiązań oraz względy słuszności.

2) Przy ustalaniu dorozumianej woli stron należy mieć na względzie, czy i w jakim stopniu sporządzający czynność prawną przewidywali spadek wartości pieniądza i uwzględnili go przy ustanowieniu należności pieniężnych, następnie, co byliby postanowili, gdyby byli przewidzieli ten spadek wartości pieniądza, jaki rzeczywiście nastąpił.

§ 29. 1) Przy przerachowaniu należności pieniężnych w myśl § 28 należy, oprócz ich wartości w czasie powstania tytułu, obliczonej według skali § 2, mieć szczególnie na względzie następujące zaśle od czasu powstania tytułu okoliczności:

- a) co do niespłaconej ceny kupna, należność w razie wykonania prawa odkupu i wynagrodzenia za dzieło — zmiany w wartości przedmiotu, za który przypada suma pieniężna;
 - b) co do czynszu dzierżawnego — zmiany w dochodowości przedmiotu;
 - c) co do opartych na tytułach prywatno-prawnych alimentów, rent utrzymania, emerytur i innych perjodycznych świadczeń, których celem miało być dostarczenie utrzymania — zmiany ogólnej stopy życiowej, a jeżeli te należności obciążają pewną masę majątkową, zmiany w jej wartości i dochodowości;
 - d) co do wynagrodzenia szkody za czyny niedozwolone lub dozwolone i za nieuiszczenie zapłaty w terminie — zmiany w wartości takich dóbr, jak te, które zostały dotknięte szkodą, a przy czynach niedozwolonych i niedopełnieniu zobowiązań w terminie — także stopień winy nie tylko obowiązanego, ale i uprawnionego; w razie zwłoki dłużnika — zwłaszcza tę okoliczność, czy dłużnik nie zwlekał z zapłatą, licząc na spadek wartości pieniądza;
 - e) co do zwrotów pieniężnych w razie rozwiązania lub unieważnienia umów, co do zwrotu nakładów i t. p. — zmiany w wartości przedmiotu, który strona przeciwna ma zwrócić, zmiany w wartości dokonanych nakładów i t. p.;
 - f) co do zapisów pieniężnych, ustanowionych w rozporządzeniu ostatniej woli, należności spadkowych, wynikających z ustawy, oraz sum przypadających z działów spadkowych i innych działów wspólności majątkowej — zmiany w wartości, jakim przedmioty, które tworzyły masę spadkową lub inną masę majątkową, uległy od czasu otwarcia spadku, względnie od czasu działu.
- 2) Przy ocenie zmian w wartości lub dochodowości przedmiotów i mas majątkowych, stosownie do przepisów pod a), b), c) i f) podanych, należy

strącać z obecnej wartości względnie dochodowości sumy, o jakie wartość lub dochodowość podniosła się dzięki nakładom dokonany przez posiadacza.

3) Przy przerechowaniu w myśl § 28 można, kierując się słuszością, — zwłaszcza w przypadkach, wymienionych pod c) i f), — ograniczyć lub podwyższyć miarę przerechowania ze względu na położenie majątkowe obowiązującego i uprawnionego do spłaty.

4) Postanowienia § 29 lit. c) stosować należy odpowiednio do obowiązków przedsiębiorców z tytułu korzystania z t. zw. funduszy przezorności, funduszy pracowników, funduszy zakładów kas emerytalnych lub funduszy powstałych z nakładanych na pracowników kar.

§ 30. 1) Dopóki przez ugodę lub orzeczenie sądowe nie będzie ustalona inna miara przerechowania należności w § 29 pod c) wymienionych, dłużnik winien płacić te należności perjodyczne w wysokości 60% sum obliczonych według skali § 2. Jeżeli jednak wynikająca z tego przerechowania suma przekracza 60% wynagrodzenia pobieranego przez pracowników dłużnika tej samej kategorii, do której należał poprzednio uprawniony do emerytury, miarę tymczasowego przerechowania emerytury zniża się do tej normy.

2) Te same miary przerechowania stosować można, jeżeli przerechowanie powyższych należności według zasad §§ 28 i 29 nastęrczałoby duże trudności.

3) 60% miara przerechowania ma być stosowana także do należności pracowników z umów o pracę bądź to jako miara tymczasowa, to jest dopóki przez ugodę lub orzeczenie sądowe nie będzie ustalona inna miara przerechowania, bądź też jako miara stanowcza, jeżeli przerechowanie według zasad §§ 28 i 29 nastęrczałoby duże trudności.

§ 31. Jeżeli masa spadkowa lub inna masa majątkowa, o której mowa w § 29 pod f), składa się przeważnie z nieruchomości, a ustalenie miary przerechowania wymienionych tam należności według zasad §§ 28 i 29 nastęrcza duże trudności, można przyjąć dla tych należności osobistych miarę przerechowania wskazaną w § 33 dla zabezpieczeń hipotecznych takich należności, choćby one nie były zabezpieczone na nieruchomościach.

§ 32. Jeżeli dochody dłużnika pochodzą wyłącznie lub głównie z perjodycznego wynagrodzenia za pracę, wynikłe z przerechowania sumy mogą być zastąpione ułamkiem kaźdoczesnej płacy dłużnika; dotyczy to zwłaszcza należności wskazanych w § 29 pod c).

§ 33. 1) Zabezpieczenia hipoteczne należności wymienionych w § 29 pod a) (w szczególności pretensyj budowlanych), pod c) i f), nadto należności z układów majątkowych małżeńskich przerechowuje się do wysokości pretensji osobistej, nie wyżej jednak, niż do sumy o $\frac{1}{4}$ wyższej od kwoty obliczonej według stopy przerechowania w myśl §§ 5 i 6.

2) Zabezpieczenia hipoteczne wszelkich innych należności pieniężnych przerechowuje się do wysokości przerechowanej pretensji osobistej, nie wyżej jednak niż do miary określonej §§ 5 i 6.

3) Jeżeli pretensja osobista jest wyższa, zabezpieczenie hipoteczne ponad miarę w ustępie pierwszym, względnie drugim, wskazaną może być tylko wtedy odpowiednio podwyższone, gdy dłużnik osobisty jest jeszcze właścicielem nieruchomości i gdy niema praw obciążających nieruchomości ze stopniem niższym.

§ 34. 1) Do długów gruntowych oraz do powstałych po roku 1918 długów rentowych i ciężarów realnych stosować należy z odpowiedniami zmianami przepisy §§ 5 i 6, o ile z treści tych stosunków nie wynika, że należności mogą być przerechowane według wyższej miary § 33 ustę 1.

2) Ciężary realne z przed roku 1919, a zwłaszcza czynsze ziemne i wieczyste, a także sumy hipoteczne, których kapitał nie jest wymagalny, należy przerechować według skali § 2 w pełnych stawkach, a długi rentowe z przed roku 1919 na 75% odpowiednich stawek tej skali, jeżeli z ważnych powodów nie zachodzi potrzeba obniżenia tej miary.

3) Pod pojęcie długów rentowych w znaczeniu niniejszego paragrafu podpadają — bez względu na ich prawne kwalifikacje według ustaw dzielnicowych — obowiązki płacenia rent z włości rentowych oparte na pruskich ustawach z dnia 26 kwietnia 1886 r., 27 czerwca 1890 r., 7 lipca 1891 r., 20 marca 1908 r. i rozporządzeniu pruskiej Rady Ministrów z dnia 15 stycznia 1909 r., jako też oparte na ustawie krajowej galicyjskiej z dnia 17 lutego 1905 r. № 40 dziennika ustaw krajowych. Ważnym powodem, dla którego miarę przerechowania 75% należałoby obniżyć, może być w szczególności ta okoliczność, że renty z przed roku 1919 zostały później znacznie podwyższone, a zwłaszcza ponad miarę wówczas zwyczajną. W żadnym razie suma otrzymana z przerechowania renty podwyższonej po roku 1919 nie może przewyższać sumy, jaka wynikałaby z przerechowania pierwotnej renty z przed 1919 r.

4) Przerechowane na podstawie ustępu 3 należności rentowe, oparte na ustawie galicyjskiej z roku 1905, będą podstawą do przerechowania listów rentowych dotąd niewykupionych, przyczem należy z odpowiedniami zmianami zastosować przepisy §§ 12 i następcnych o przerechowaniu listów zastawnych.

5) Należności, zalegające za czas do 1 stycznia 1925 r. mogą równomiernie być rozłożone na okres do lat 15.

Należności i zobowiązania Skarbu Państwa oraz kolei.

§ 35. 1) Hipoteki zabezpieczające wierzytelności z pożyczek, zaciągniętych po dniu 1 stycznia 1921 r. od Skarbu Państwa lub od instytucji kredytowych z funduszy państwowych, wraz z wierzytelnościami zabezpieczonymi temi hipotekami, jak również wierzytelności z takich pożyczek niezabezpieczone hipotecznie przerechowuje się — o ile stopa procentowa od tych pożyczek wraz z należnościami ubocznymi nie przekraczała 12% w stosunku rocznym — w sposób następcujący:

a) jeżeli wierzytelność powstała w ciągu 1921 roku — na 50% sumy obliczonej według skali § 2;

b) jeżeli wierzytelność powstała w czasie od 1 stycznia 1922 r. do 31 marca 1923 r. — na 65% sumy obliczonej według skali § 2;

- c) jeżeli wierzytelność powstała w czasie od 1 kwietnia do 31 grudnia 1923 r. — na 80% sumy obliczonej według skali § 2.
- 2) Ustępy 2 i 3 §§ 5 i 6 stosuje się odpowiednio do tych wierzytelności.
- 3) Wskazane w ustępie pierwszym miary przerachowania mają również zastosowanie do należności:
- a) z tytułu zaliczek pieniężnych, udzielonych przez Skarb Państwa na wykonanie robót i dostaw, które nie zostały wykonane;
 - b) z tytułu niespłaconej ceny kupna rzeczy ruchomych i nieruchomości, sprzedanych przez Skarb Państwa, oraz do zabezpieczeń hipotecznych tych należności.
- 4) Należności wymienione w ustępie trzecim pod a) oraz należności z tytułu niespłaconej ceny kupna rzeczy ruchomych sprzedanych przez Skarb Państwa, powstałe przed dniem 1-ym stycznia 1921 r., przerachowuje się na 10% sumy obliczonej według skali § 2.

§ 35-a. 1) Niżej wymienione należności i zobowiązania kolei przerachowuje się w sposób następujący:

- a) jeżeli wierzytelność powstała z tytułu wywłaszczenia gruntów, względnie budynków — w pełnych stawkach według skali § 2;
- b) jeżeli wierzytelność powstała z tytułu zajęcia, względnie użytkowania gruntów i budynków lub też z tytułu czynszów dzierżawnych za place, magazyny, rampy, wagony, oddane do użytku prywatnego, wreszcie z tytułu postojowego, utrzymania bocznic, naprawy wagonów prywatnych lub zajęcia przez nie torów kolejowych — na 50% sumy, obliczonej według skali § 2;
- c) jeżeli wierzytelność powstała z tytułu mylnego wymiaru należności przewozowych, względnie niewyrównania należności przewozowych kredytowanych, lub też zaginięcia, uszkodzenia oraz przekroczenia terminu dostawy przesyłek, wreszcie z tytułu odpowiedzialności za szkody i straty z racji pożarów i nieszczęśliwych wypadków — na 10% sumy, obliczonej według skali § 2;
- d) jeżeli wierzytelność Skarbu Państwa wobec kolei prywatnej, na której administracja kolejowa państwowa prowadzi ruch na rachunek właściciela, powstała z tytułu pokrywania deficytu tej kolei lub z tytułu inwenstycyj i innych wkładów pieniężnych — na 50% sumy obliczonej według skali § 2.

2) Odsetki oblicza się od przerachowanych w ten sposób kapitałów.

3) Suma wynikająca z przerachowania wierzytelności wymienionych pod a) wraz z odsetkami nie może być wyższą od przeciętnej ceny takich samych nieruchomości, jak wywłaszczone w dniu uiszczenia zapłaty.

4) Przepis zamieszczony pod lit. c) ustępu 1 nie obejmuje krzywd osobistych i szkód, jakie doznał ktoś przez okaleczenie i chorobę własną lub przez śmierć innego człowieka, jako też i tych szkód majątkowych, które wywołane zostały przez winę umyślną lub oczywiste niedbalstwo organów kolejowych.

Do roszczeń z takich zdarzeń powstałych stosować należy zasady ogólne §§ 28—30.

§ 35-b. Przepisy § 35-a, ustęp 1, lit. c, dotyczące przerachowania zobowiązań kolei, należy stosować odpowiednio do zobowiązań poczty.

§ 35-c. Do należności i zobowiązań objętych §§ 35, 35-a i 35-b nie stosuje się przepisów niniejszego rozporządzenia co do dopuszczalności ustalenia innej miary przerachowania w drodze orzeczenia sądowego.

§ 35-d. Co do nieuregulowanych w §§ 35, 35-a i 35-b prywatno-prawnych należności i zobowiązań Skarbu Państwa oraz kolei wchodzi w zastosowanie ogólne przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 35-e. Do obniżania niniejszem rozporządzeniem określonych miar przerachowania wszelkich należności Skarbu Państwa, do wprowadzania innych ulg dla dłużników, tudzież do podwyższania miar przerachowania zobowiązań Skarbu Państwa uprawniona jest Rada Ministrów, która może także w tychże granicach upoważniać poszczególne władze państwowe do udzielania indywidualnych zniżek przerachowania, względnie przyznawania zwyżek.

§ 35-f. Rozporządzenie Rady Ministrów oznacza w razie potrzeby władze administracyjne, lub państwowe instytucje bankowe, które w charakterze organów Skarbu Państwa mają dokonać przerachowania należności i zobowiązań Skarbu Państwa.

Wzgląd na stan majątkowy dłużnika.

§ 36. 1) Przerachowanie nie może podkopać egzystencji gospodarczej dłużnika i musi być w razie, gdyby taka obawa istniała, odpowiednio ograniczone — nawet do miary ustępu 2 § 4 — zwłaszcza jeżeli dłużnik poniósł szkody wojenne. Przepis ten nie ma zastosowania, gdy należność powstała z czynu popełnionego przez dłużnika w złym zamiarze.

2) Gdyby zły stan majątkowy dłużnika był tylko przemijający, dłużnikowi może być udzielona odpowiednia zwłoka; może ona między innymi polegać na rozłożeniu zapłaty na raty, a jeżeli chodzi o wierzytelności hipoteczne, spłacane w ratach amortyzacyjnych, na rozłożeniu na dalsze raty przeniesionych już do nowego okresu umorzenia rat amortyzacyjnych.

§ 37. Gdyby zastosowanie przepisu § 36 ustęp 1 było połączone dla wierzyciela z oczywistą krzywdą, sąd może na jego żądanie zaniechać zastosowania tego przepisu, a natomiast rozwiązać stosunek oparty na umowie dwustronnie obowiązującej. Należne wskutek tego zwroty pieniężne będą przerachowane według rozporządzenia niniejszego.

§ 37-a. We wszystkich przypadkach, gdy wierzytelność przerachowana co najmniej na 20% sumy obliczonej według skali § 2 przekraczać będzie 1000 złotych, do odsetek zaległych oraz płatności kapitału stosować należy postanowienia ustępów 3 i 4 § 6. Jednakże postanowień ustępu 4 § 6 nie stosuje się do wierzytelności Skarbu Państwa.

Prawa osób trzecich.

§ 38. Umowy, a w szczególności ugodowe przerachowania, w których strony odstępują od miary przerachowania wskazanej niniejszym rozporządzeniem, nie mogą naruszać praw osób trzecich, zwłaszcza wierzycieli hipotecznych, wpisanych do ksiąg z niższym stopniem.

Należności ustalone wyrokiem lub ugodą sądową.

§ 39. Należności ustalone wyrokiem prawomocnym lub ugodą sądową (układem pojednawczym) ulegają również przerachowaniu stosownie do przepisów niniejszego rozporządzenia według daty powstania tytułu, a gdyby ustalenie tej daty nasuwało duże trudności, według daty wytoczenia powództwa; w toku postępowania sądowego o przerachowanie zarzut rzeczy osądzonej lub ugodzonej nie ma znaczenia wobec wniosku o przerachowanie, chyba że należność została już przerachowana wyrokiem lub ugodą. Jednak i w tym przypadku dalsze przerachowanie jest jeszcze dopuszczalne, o ile dłużnik zwleka z zapłatą należności wyrokiem lub ugodą ustalonych.

Zapłaty przyjęte.

§ 40. 1) Zapłaty przyjęte przez uprawnionego nie mogą być przez niego zakwestjonowane z powodu spadku wartości pieniądza w okresie przyjęcia zapłaty, chyba że przyjęcie nastąpiło pod warunkiem możliwości dochodzenia nadwyżki. Narówni z zapłatami przyjętymi traktuje się zapłaty złożone do depozytu sądowego (publicznego), jeżeli złożenie było prawnie uzasadnione i o ile suma złożona odpowiadała co do wysokości w czasie złożenia przepisom niniejszego rozporządzenia.

2) Hipoteki prawomocnie wykreślone nie mogą być przywrócone (§ 38).

3) W myśl ustępu 1 należy uważać zapłatę za przyjętą pod warunkiem możliwości dochodzenia nadwyżki także wtedy, gdy wierzyciel w chwili przyjęcia zapłaty zastrzegł, że ma być ona tylko zaliczką, lub gdy z uczynionego przy przyjęciu zapłaty zastrzeżenia wynika, że wierzyciel zachował sobie prawo dochodzenia nadwyżki.

Przerachowania według rozporządzenia o zmianie ustroju pieniężnego.

§ 41. 1) Będą przerachowane tylko według relacji ustalonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. 34 poz. 351) t. j. 1 złoty = 1.800.000 marek polskich, a nie według miar niniejszym rozporządzeniem określonych:

- zobowiązania weksłowe i czekowe, których termin płatności jeszcze nie nadszedł;
- należności z rachunków bieżących i nieobjęte postanowieniami § 17 wkładki oszczędności i wkłady (lokaty) w bankach, domach bankowych i Pocztovej Kasie Oszczędności, chyba że nie zostały spłacone z winy dłużnika (§ 29 punkt d);
- kaucje złożone Skarbowi Państwa i terytorjalnym związkom samorządowym; depozyty publiczne tak prawidłowe jak nieprawidłowe; depozyty prawidłowe między osobami prywatnymi;

d) zabezpieczenia hipoteczne, których pierwotna wysokość w razie przerachowania według pełnych stawek skali § 2 nie przekroczyłaby sumy 100 złotych; przepis ten nie stoi na przeszkodzie przerachowaniu osobistego rozszczenia;

e) uchylono;

f) należności z tytułu nadpłaconych danin publicznych, w szczególności państwowych i komunalnych.

2) W rozumieniu niniejszego paragrafu nie są pozycjami rachunku bieżącego (ustęp 1 lit. b) sumy, które pracownicy lokowali u pracodawców. Stosować do nich należy przepisy, dotyczące przerachowania pożyczek, jeżeli nie ma zastosowania § 29, ustęp 4. Przepisy niniejszego ustępu nie dotyczą sum lokowanych przez pracowników bankowych w bankach na ich osobistych rachunkach bieżących z cudzych funduszy.

§ 41-a. 1) W przypadkach, w których w myśl niniejszego rozporządzenia przerachowanie na złote ma nastąpić według relacji 1 złoty = 1.800.000 mkp., a należności pierwotnie były wyrażone nie w markach polskich, ale w rublach, koronach austriacko-węgierskich, lub w markach niemieckich i stały się płatne w markach polskich na skutek przepisów, które wprowadziły markę polską jako prawny środek płatniczy, należy je najprzód przeliczyć na marki polskie według relacji oznaczonej w tych przepisach, a potem przerachować na złote według relacji 1 złoty = 1.800.000 marek.

2) Jeśli marka niemiecka w czasie powstania tytułu miała niższą wartość od marki polskiej, wtedy należność wyrażoną w markach niemieckich przerachowuje się na równą jej co do wartości w czasie powstania tytułu sumę marek polskich według kursu dziennego, poczem tę sumę przerachowuje się na złote według relacji 1 złoty = 1.800.000 mkp.

Wyłączenia.

§ 42. 1) Wysokość komornego określa ustawa o ochronie lokatorów.

2) Zobowiązania Skarbu Państwa, wynikające z traktatów międzynarodowych, oraz zobowiązania z emisji papierów wartościowych bądź wydanych, bądź gwarantowanych przez Skarb Państwa i terytorjalne związki samorządowe, jak również zobowiązania z emisji papierów wartościowych opartych na zobowiązaniach Skarbu Państwa i terytorjalnych związków samorządowych ulegają przerachowaniu na podstawie osobnych przepisów, choćby te papiery wartościowe były zabezpieczone hipotecznie. Dotyczy to również innych zobowiązań terytorjalnych związków samorządowych, wynikłych z operacji kredytowych. Wyjątek stanowią zobowiązania z emisji listów zastawnych, gwarantowanych przez Skarb Państwa lub terytorjalne związki samorządowe; przerachowanie tych zobowiązań następuje według przepisów §§ 12—17.

3) Zobowiązania, wynikłe z przepisów o odszkodowaniu poszkodowanych wskutek nieszczęśliwych wypadków przy pracy robotników i pracowników, zatrudnionych na ziemiach b. zaboru rosyjskiego, a obciążające bezpośrednio pracodawców lub towarzystwa asekuracyjne, — zostaną przerachowane na podstawie

osobnych przepisów wedle zasad, jakie będą przyjęte dla przerachowania zobowiązań, wynikłych z obowiązkowego ubezpieczenia od wypadków.

Wzajemność i odwet.

§ 43. 1) Cudzoziemiec może korzystać z postanowień niniejszego rozporządzenia, jeżeli w państwie, którego jest obywatelem, obywatele polscy co do swych należności pieniężnych są traktowani narówni z obywatelami własnymi.

2) Jednak obywatel polski nie może być zobowiązany do zapłaty obywatelowi państwa, którego pieniądze uległy spadkowi wartości, sumy wyższej, aniżeli ta, jakaby mu przypadła w obcym państwie od obywatela tegoż państwa w tych samych zresztą warunkach na podstawie prawa tam obowiązującego.

3) Nie może również korzystać z postanowień niniejszego rozporządzenia cudzoziemiec, jeśli państwo, którego jest obywatelem, co do należności pieniężnych w traktowaniu obywateli polskich czyni różnicę w zależności od ich miejsca zamieszkania wogóle lub w pewnym czasie — choćby tę samą zasadę stosowało do obywateli własnych — jeśli jej stosowanie jest niekorzystnym dla obywateli polskich zamieszkałych wogóle lub w odnośnym czasie poza obszarem państwa, do którego cudzoziemiec należy.

4) Minister Skarbu władny będzie w drodze rozporządzenia zarządzić zgłoszenia i rejestrację papierów wartościowych do pewnego terminu zawitego (prekluzyjnego), albo wydać inne zarządzenia celem stwierdzenia, które papiery wartościowe, ulegające przerachowaniu na podstawie niniejszego prawa, należały w dniu 21 maja 1924 r. do obywateli pewnych państw. Mimo takich zarządzeń właściciel papierów, któryby nie podpadał pod sankcję przepisów niniejszego paragrafu, może zawsze jeszcze podjąć z pomocą zwykłych środków procesowych dowód, że posiadał papier w dniu 21 maja 1924 r.

§ 44. Jeżeli państwo obce przerachowuje długi obywateli polskich według wyższej miary, niż długi własnych obywateli, długi obywateli tego obcego państwa będą w Polsce przerachowane według takiej samej wyższej miary.

§ 45. Oywatele państw obcych pochodzenia polskiego, którym ustawy lub traktaty zastrzegają możliwość nabycia obywatelstwa polskiego, będą traktowani w Polsce pod względem zarówno swych wierzytelności, jak i długów narówni z obywatelami polskimi.

§ 46. 1) Jeżeli część wierzytelności hipotecznych instytucji emitującej listy zastawne jest zabezpieczona na nieruchomościach znajdujących się poza granicami Państwa Polskiego, może ta instytucja na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu zużyć dla zaspokojenia przerachowanych należności z listów zastawnych będących własnością cudzoziemców jedynie fundusze uzyskane z realizacji wierzytelności hipotecznych zabezpieczonych na nieruchomościach położonych za granicą.

2) Rozporządzenie Ministra Skarbu, o którym mowa w poprzednim ustępie, określi zarazem sposób stwierdzenia, które listy zastawne były w dniu 21 maja 1924 r. własnością obywateli polskich (§ 43 ustęp 4).

Postępowanie sądowe.

§ 47. 1) Przerachowanie może być dokonane w toku każdego postępowania sądowego, którego przedmiotem jest dana należność, wyjąwszy postępowanie w sprawach hipotecznych; wniosek o przerachowanie można stawiać w każdym stadium postępowania I i II instancji oraz w postępowaniu rewizyjnym.

2) Jeżeli należność, która ma być przerachowana, w danym czasie nie jest przedmiotem postępowania sądowego, natenczas na obszarze b. dzielnicy: austriackiej i pruskiej przerachowanie może się odbyć w trybie postępowania niespornego; na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej zaś przerachowanie należności ustalonej prawomocnym wyrokiem lub ugodą sądową (układem pojednawczym) oraz wierzytelności hipotecznych, z wyjątkiem wymienionych w § 49 wierzytelności instytucji kredytu długoterminowego, odbędzie się w trybie postępowania incydentalnego, a w innych przypadkach na skutek powództwa.

3) Sąd władny jest w każdym postępowaniu w razie przerachowania udzielać zwłoki i innych ulg dłużnikowi, o ile to ze względu na stan i cel postępowania jest dopuszczalne.

4) W b. dzielnicy pruskiej przeciw wydanemu w postępowaniu niespornem orzeczeniu służy zażalenie natychmiastowe.

5) Wydane w postępowaniu niespornem orzeczenie jest wykonalne.

§ 48. 1) Do przerachowania należności ustalonej prawomocnym wyrokiem lub ugodą sądową (układem pojednawczym) właściwym jest sąd I instancji, który sprawę poprzednio rozpatrywał; do przerachowania w postępowaniu niespornem zaś w przypadku przewidzianym w § 47 ustęp 2 ten sąd powiatowy, który jest sądem powszechnym dłużnika.

2) Sąd I instancji, właściwy do przerachowania należności na tej podstawie, że sprawę poprzednio rozpatrywał, może przerachować należność ustaloną wyrokiem lub ugodą sądową w postępowaniu niespornem (incydentalnym).

3) Władze administracyjne powołane do rozstrzygnięcia o należnościach prywatno-prawnych rozstrzygają także o ich przerachowaniu.

§ 49. 1) Zarówno wierzyciel, jak i dłużnik hipoteczny może żądać, by ustalony umową, ugodą lub orzeczeniem sądowym wynik przerachowania wierzytelności hipotecznych i zabezpieczenia hipotecznego ujawniono w księdze wieczystej (gruntowej). Gdy chodzi o powstałe z pożyczek wierzytelności hipoteczne instytucji kredytu długoterminowego, wystarcza wniosek instytucji poparty poświadczeniem rządowego organu nadzorującego daną instytucję bez względu na odmienne postanowienia ustaw hipotecznych. Gdy chodzi o wierzytelności Skarbu Państwa, wystarcza wniosek właściwej władzy państwowej lub państwowej instytucji bankowej, działającej w charakterze organu Skarbu Państwa.

2) O dokonaniu wpisu w księdze wieczystej będą zawiadomione strony oraz wierzyciele hipoteczni niższych stopni; co do uprawomocnienia się tych wpisów stosuje się dzielnicowe obowiązujące przepisy. Gdy chodzi o powstałe z pożyczek hipoteczne wierzytelności instytucji kredytu długoterminowego, wystarcza zawiadomienie właściciela nieruchomości.

Kurator wierzycieli.

§ 50. 1) Osoby obowiązane do spłat pieniężnych wobec znaczniejszej liczby wierzycieli jako to: zakłady ubezpieczeń, kasy oszczędności, zakłady i przedsiębiorstwa emitujące listy zastawne lub obligacje — mogą celem tymczasowego lub ostatecznego ustalenia ugodą lub drogą sporu miary i sposobu przerachowania należności żądać ustanowienia kuratora jako przedstawiciela wszystkich wierzycieli pewnej kategorii (posiadaczy listów zastawnych lub obligacji, wkładek i t. p.). Takie żądanie może postawić także co najmniej 20 wierzycieli.

2) Kuratora ustanawia sąd okręgowy, właściwy ze względu na miejsce siedziby dłużnika, po wysłuchaniu wierzycieli zwołanych obwieszczeniem. Kuratorowi na wniosek wierzycieli będą dodani trzej przedstawiciele wierzycieli w charakterze mężów zaufania. Wybór ich jako też trzech ich zastępców należy do wierzycieli zwołanych obwieszczeniem.

3) Należyne kuratorowi wynagrodzenie, którego wysokość określa sąd, i zwrot wydatków ponosi dłużnik; przepis ten jednak nie uchyla postanowień ustaw dzielnicowych o ponoszeniu kosztów w postępowaniu spornem. Pozatem dłużnik może żądać zwrotu kosztów od tych wierzycieli, którzy spowodowali ustanowienie kuratora bez dostatecznej podstawy.

4) Od czasu ustanowienia kuratora wierzyciele, należący do kategorii zastępowanej przez niego, nie mogą samodzielnie dochodzić sądownie roszczeń o przerachowanie przeciw dłużnikowi, a w będących w toku sprawach o takie roszczenia rozpatrywanie miary i sposobu przerachowania winno być zaniechane. Natomiast każdy z wierzycieli ma prawo na własny koszt popierać działalność kuratora, a także przystąpić po jego stronie do sporu w charakterze interwenjenta. Ugody zawarte przez kuratora z dłużnikiem, jak również orzeczenia sądowe w sprawach, przeprowadzonych przez kuratora, mają moc prawną wobec wszystkich wierzycieli, których kurator zastępuje.

5) Do ważności ugody lub zrzeczenia się praw przez kuratora potrzeba zatwierdzenia sądowego. Przed wnioskiem o zatwierdzenie sądowe powinni być wysłuchani mężowie zaufania, jeżeli zostali wybrani.

6) Jeżeli na mocy statutu instytucji, zobowiązanej wobec znaczniejszej liczby wierzycieli do spłat pieniężnych, istnieje organ reprezentujący interesy tych wierzycieli, organ ten spełnia funkcje kuratora i mężów zaufania.

Postanowienia końcowe.

§ 51. Czynności związane z przerachowaniem należności pieniężnych mogą być w całości lub częściowo zwolnione od opłat skarbowych. Postanowienia w tym przedmiocie wyda Minister Skarbu, a co do opłat w postępowaniu sądowym Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 52. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych.

§ 53. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

214.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 marca 1925 r.

o konwersji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z roku 1922 na 8⁰/₀ pożyczkę konwersyjną.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 czerwca 1924 r. w przedmiocie konwersji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z r. 1922 na 8⁰/₀ pożyczkę konwersyjną (Dz. U. R. P. № 55, poz. 543) zarządza się co następuje:

§ 1. Wypuszczone na podstawie ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 83, poz. 741) obligacje 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z r. 1922 — konwertuje się w ten sposób, że część obligacji wyrażona w złotych polskich z kuponami, których termin płatności przypada w dniu lub po dniu 1 kwietnia 1925 r., uznaje się za odcinek obligacji 8⁰/₀ pożyczki konwersyjnej równej nominalnej wartości z powyżej wymienionymi kuponami, opiewającymi na złote.

§ 2. Obligacje 8⁰/₀ pożyczki konwersyjnej będą spłacone na 1 października 1927 roku.

§ 3. Część markowa obligacji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z roku 1922 łącznie z kuponami markowymi od dnia 1 kwietnia 1925 r. wzwyż będzie spłacona w zależności od odcinka: w kwocie groszy 50 za część markową obligacji, opiewającą na 50.000 marek polskich oraz w kwocie 10 groszy za część markową, opiewającą na 10.000 marek polskich.

§ 4. Zapłata za część markową obligacji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z roku 1922 będzie uiszczona w terminie od dnia 1 kwietnia do 31 grudnia 1925 r. za okazaniem obligacji.

Przedłożone obligacje zostaną przestemplowane na złote zgodnie z § 1 niniejszego rozporządzenia przy odcięciu jednocześnie arkusza kuponów markowych.

§ 5. Posiadacze obligacji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej z r. 1922, którzy nie zgłoszą do dnia 31 grudnia 1925 r. tych obligacji celem wypłaty części markowej w myśl §§ 3 i 4 niniejszego rozporządzenia — otrzymają we właściwych terminach płatności należność za część markową i kupony markowe posiadanych obligacji według kursu wymiany banknotów markowych na złote.

§ 6. Wypłatę części markowej obligacji 8⁰/₀ państwowej pożyczki złotej i przestemplowanie w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia będą skuteczniać do dnia 31 grudnia 1925 r. w m. st. Warszawie Urząd Pożyczek Państwowych, w pozostałych zaś miejscowościach izby skarbowe.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*